

Clopoțelul dorinței

Andreionthepoetry

Am sunat vibrație cosmică din clopoțelul dorinței mele
Pentru ca tu, și tu, și tu să-mi auziți chemarea
Și să-mi răspundeți cu aceeași frecvență.

Limba clopotului meu e Luna
Ce se lovește ritmic și fără ezitare
De pereții de alamă ai galaxiei.
Și dangățul sună a jale când Luna se izbește cu fața ei nevăzută
Și a bucurie când mângâie infinitul cu fața dinspre mine.

Și apoi am atârnat clopoțelul în Pomul de Crăciun
Cel cu adevărat veșnic verde
Pe care l-a împodobit Dumnezeu cu mâna Lui,
La începuturi,
Pentru om,
Atunci când a așezat planetele drept globuri
Pe ramuri galactice bine rânduite
Și când a aprins șiragul de stele -
Becuri în serie (sau în paralel? Asta știe doar El),
Alegând drept beteală, pentru fiecare ramură,
Câte o Cale Lactee
Și punând drept vârf
Viața Veșnică întru Cuvânt.

Clopoțelul dorinței mele sună pauza mare -
Alternativă infinită
La o lume ca o haotică oră de sport pe sfârșite...
Iar eu mă îndrept în principii spre vestiare
Ca să mă schimb cu hainele potrivite.